

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci**, se sídlem Kamenná 835/13, Brno - Štýřice, **b) GATEWAY INVESTMENT, INC.**, se sídlem 1821 Logan Avenue, Cheyenne, Wyoming 82001, USA, zast. Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 1174/8, Praha 10 - Vršovice, **c) Management Investment Group Inc.**, se sídlem 16192 Coastal highway, Lewes, Delaware 19958, USA, zast. Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem se sídlem Chodská 1281/30, Praha 2 - Vinohrady, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110, v řízení o kasační stížnosti žalobců b) a c) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, č. j. 5 Af 31/2014 – 132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci b) a c) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobci a) **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce b) a žalobce c), dále jen „stěžovatelé“, domáhají přezkoumání a zrušení shora nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce a) a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2014, č. j. 2014/3539/570, jímž

žalovaná odejmula žalobci a) povolení působit jako družstevní záložna podle § 28 odst. 1 písm. f) zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o spořitelních a úvěrních družstvech.“ Současně mu ve smyslu § 28 odst. 1 písm. b) tohoto zákona uložila, aby se počínaje dnem doručení rozhodnutí zdržel některých povolených činností družstevní záložny.

Městský soud žalobu ve vztahu ke stěžovatelům odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelé nebyli oprávněni podat žalobu proti napadenému rozhodnutí, protože odnětí oprávnění žalobci a) sice může mít nepříznivý vliv na hodnotu jejich členských vkladů, jedná se ale toliko o vliv nepřímý, zprostředkovaný, který bezprostředně zasahuje pouze do veřejných subjektivních práv žalobce a), a nikoliv do veřejných subjektivních práv stěžovatelů.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je jediný možný v případě, byla-li žaloba městským soudem odmítnuta.

Stěžovatelé po rekapitulaci skutkového stavu brojí předně proti výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s. provedenému městským soudem, který vycházel z jeho doslovného znění, a mají za to, že toto ustanovení je třeba vykládat širěji. Dovození to zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které *„žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj., kdy se jednostranný úkon správního orgánu vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry“*, přičemž podle § 65 odst. 1 s. ř. s. není na rozdíl od § 65 odst. 2 s. ř. s. podmínkou pro podání žaloby nutnost účastenství žalobce v předcházejícím správním řízení. Stěžovatelé mají za to, že pokud soud dospěl k závěru, že měli ekonomický zájem na věci, měl se zabývat též možným právně relevantním rozměrem tohoto zájmu, tudíž tím, že byla dotčena majetková práva stěžovatelů, tj. práva plynoucí z jejich členských vkladů, jejichž prostřednictvím byl tento ekonomický záměr vyjádřen. Stěžovatelé odkazují také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59, ze kterého mj. plyne, že *„odmítnutí návrhu (...) proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb, okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného.“*

Stěžovatelé se tak nadále domnívají, že napadeným rozhodnutím byla dotčena jejich právní sféra (jejich vlastnické právo, právo na to, aby správní orgán do jejich práv zasahoval pouze na základě, způsobem a v mezích stanovených zákonem, a práva plynoucí z jejich členství v družstevní záložně), a naplnili tedy podmínku tvrzení stanovenou v § 65 odst. 1 s. ř. s.; městský soud měl proto, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, „propustit“ jejich žalobu k věcnému projednání.

Kromě uvedené nezákonnosti namítají stěžovatelé také nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost. Městský soud sice v rámci odůvodnění odmítnutí žaloby vůči stěžovatelům citoval ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., nedostatek jejich

pokračování

aktivní legitimace však dovozoval ze skutečnosti, že nebyli účastníky řízení před žalovanou. Jak již ale bylo objasněno citovanou judikaturou, účastenství v předcházejícím správním řízení není podmínkou aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na uvedené mají stěžovatelé za to, že z napadeného usnesení nevyplývá, k jakému ustanovení městský soud vztáhl své závěry ohledně nedostatku aktivní legitimace stěžovatelů.

Stěžovatelé proto navrhuji, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k novému projednání.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na své vyjádření k žalobě, v němž sama vyslovila pochybnost o aktivní legitimaci stěžovatelů. Dle žalované stěžovatelé netvrdili, že v předcházejícím správním řízení byla porušena jejich práva; svoji legitimaci založili pouze na tvrzení, že v budoucnu by taková práva mohla být porušena, avšak až v souvislosti s řízením soudním. V ostatním se žalovaná ztotožňuje se závěry městského soudu vyslovenými v jeho usnesení a navrhuje kasační stížnost jako neopodstatněnou zamítnout.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil také žalobce a), a to jak prostřednictvím předsedy představenstva, tak prostřednictvím jmenovaného likvidátora. Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem podané kasační stížnosti není posouzení otázky, kdo je oprávněn jednat za žalobce a), neboť žaloba byla odmítnuta pouze v části týkající se stěžovatelů; tato otázka tak bude předmětem posouzení v řízení před městským soudem v řízení o žalobě ve vztahu k tomuto účastníku. K tomu lze pouze připomenout existenci rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 A 131/2001 - 69 (publ. pod č. 805/2006 Sb. NSS).

Pokud jde o argumentaci předsedy představenstva žalobce a), ten se ztotožňuje s argumentací stěžovatelů v kasační stížnosti, a tedy se vyjadřuje ve prospěch jejich aktivní legitimace v řízení o žalobě. Likvidátor žalobce a) k projednávané věci svůj právní názor neuvádí a nechává posouzení aktivní legitimace stěžovatelů na Nejvyšším správním soudě.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobami k tomu oprávněnými, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou v řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokáty. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžovatelé napadají kasační stížností usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, a tehdy připadá v úvahu pouze kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS.) K tomuto kasačnímu důvodu také směřuje i argumentace stěžovatelů v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se zabýval nejdříve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro jeho nesrozumitelnost, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze obvykle vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek.

K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Žádnou z uvedených vad však usnesení městského soudu netrpí.

Nejvyšší správní soud sice považuje odůvodnění napadeného usnesení městského soudu za značně stručné a ne zcela úplné (viz níže), přesto jej však pokládá za akceptovatelné, neboť městský soud správně posoudil, že stěžovatelé nebyli nadáni aktivní legitimací k podání žaloby. Jak ostatně konstatovali v kasační stížnosti samotní stěžovatelé, odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze vyhradit pouze případům, je-li absence aktivní legitimace zřejmá zpravidla již ze samotného návrhu, což je právě tento případ. Městský soud tedy správně vyhodnotil, že stěžovatelé nejsou legitimováni podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované, protože toto rozhodnutí nemá přímý vliv na jejich veřejná subjektivní práva. Není pochyb o tom, že do budoucna může mít odnětí oprávnění žalobci a) nepříznivý vliv na hodnotu členských vkladů stěžovatelů, a tudíž mají na věci ekonomický zájem, tento zájem však nepředstavuje porušení jejich veřejných subjektivních práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, jak to požaduje § 65 odst. 1 s. ř. s.

Pokud jde o úvahu městského soudu ohledně účastenství stěžovatelů v řízení před žalovanou, tou se městský soud zabýval pouze proto, že žalobci v žalobě (účelově) tvrdili, že byli jeho účastníky. V takovém případě by se na posouzení jejich aktivní legitimace případně vztahovalo ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Městský soud však tvrzení o účastenství stěžovatelů v předchozím řízení vyvrátil ustanovením § 28 odst. 4 zákona o spotřebních a úvěrních družstvech, dle kterého je účastníkem řízení zahájeného z důvodů nedostatků v činnosti družstevní záložny pouze tato družstevní záložna. Nejvyšší správní soud tak nemá pochyb o tom, že městský soud vyhodnocoval postavení stěžovatelů podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., jehož znění také citoval.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud shledal usnesení městského soudu přezkoumatelným, lze přistoupit k posouzení námitky jeho nezákonnosti.

Stěžovatelé se domnívají, že žaloba neměla být vůči nim odmítnuta, neboť k jejímu podání byli aktivně legitimováni, a byly tak splněny předpoklady jejího projednání.

pokračování

Nejvyšší správní soud v této věci aprobejuje závěr městského soudu o tom, že stěžovatelé nesplnili podmínky § 65 odst. 1 s. ř. s., a nebyli tudíž oprávněni podat žalobu proti rozhodnutí žalované. Městský soud tento závěr dovodil pouze ze skutečnosti, že ačkoli mohlo mít napadené rozhodnutí nepříznivý vliv na hodnotu členských vkladů stěžovatelů, nemohlo se jednat o zásah do jejich subjektivních veřejných práv. Závěr městského soudu je sice správný, avšak ne zcela úplný. Nejvyšší správní soud shledal další příčinu, pro kterou měla být žaloba odmítnuta ze stejného právního důvodu [§ 46 odst. 1 písm. c)], pro který byla odmítnuta městským soudem.

Pokud jde o oprávnění Nejvyššího správního soudu doplnit (nahradit) odůvodnění jinak správného rozhodnutí krajského (městského) soudu, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl v páté právní větě svého usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS, že *„(o)bstojí-li (...) důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými.“* Podle tohoto závěru rozšířeného senátu je tedy nezbytné, aby důvody, na nichž stojí jinak správné rozhodnutí krajského (městského) soudu, obstály alespoň v podstatné míře; pak může Nejvyšší správní soud neúplné nebo ne zcela správné odůvodnění doplnit, případně nahradit. Ze shora uvedeného je zřejmé, že v tomto případě důvody, na nichž městský soud své usnesení založil, v podstatné míře ob stojí, neboť jím byl správně shledán a odůvodněn nedostatek aktivní legitimace stěžovatelů. Postup, kdy by Nejvyšší správní soud pouze pro dílčí nedostatek odůvodnění zrušil správný výrok usnesení a nahradil ho následně výrokem zcela shodného znění, by byl pouhým formalismem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 3/2007 - 72, ze dne 28. 5. 2008).

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že *„(k)do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*

Se stěžovateli je třeba souhlasit v tom, že trend v rozhodování Nejvyššího správního soudu je takový, že se citované ustanovení vykládá tak, že pro aktivní legitimaci k podání žaloby není rozhodující, zda s dotčeným subjektem bylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, či nikoli (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005 – 35, publ. pod č. 905/2006 Sb. NSS, ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 – 64, publ. pod č. 2260/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 111/2010 - 163). Podstatné je však tvrzení navrhovatele, že bylo porušeno jeho veřejné subjektivní právo, tedy že došlo k zásahu do jeho právní sféry. Jak již uvedl též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb., *„otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje zákonem stanovená (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení; není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je však naopak zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu - to se však již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti.“* Judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo také dovozeno, jak to ostatně citují též stěžovatelé v kasační stížnosti, že *„[o]dmítnutí návrhu proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm.*

c) s. ř. s.], lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat; vyjde-li v této fázi nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodne o věci rozsudkem. Neučiní-li tak, postupuje v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zatěžuje řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.].“

Nejvyšší správní soud se v tomto případě nehodlá odchylovat od své konstantní judikatury, nicméně je potřebné uvést, že situace stěžovatelů je jiná než v případech, na které v kasační stížnosti odkázali. Ve všech předchozích rozhodnutích totiž došlo, resp. alespoň mohlo dojít, k zásahu do veřejných subjektivních práv tamějších žalobců (právo na svobodnou volbu povolání, právo subjektu, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, právo na rovné podmínky přístupu k voleným a jiným veřejným funkcím, nebo právo na zákaz diskriminace). V nyní projednávané věci se však zkrácení na veřejných subjektivních právech nepojí se stěžovateli jako takovými, nýbrž toliko s adresátem napadeného správního rozhodnutí, kterým byl žalobce a). Z toho také vychází ustanovení § 28 odst. 4 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech, podle něhož je jediným účastníkem řízení o odnětí povolení (a i o jiných opatřeních) pouze dotčená družstevní záložna. Stěžovatelé, jakožto členové žalobce a), disponují pouze právy odvozenými z tohoto jejich postavení; přímý zásah do jejich veřejných subjektivních práv napadeným rozhodnutím žalované nemohl nastat. Ostatně to stěžovatelé sami připouští v žalobě, když v ní uvádí, že napadeným rozhodnutím došlo k odejmutí povolení k výkonu družstevní záložny (pouze) žalobci a) a až předpokládaným jmenováním likvidátora „by došlo výraznému omezení možnosti (...) žalobců podílet se na rozhodovací činnosti žalobce a) a utváření jeho vůle (...)“.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že je nutno rozlišovat mezi soukromými a veřejnými subjektivními právy. Podle § 2 s. ř. s. „[v]e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“ Nutno tedy důsledně lišit na jedné straně mezi vztahem soukromoprávním, tj. vztahem mezi žalobcem a) jakožto právnickou osobou, a jeho členy jakožto subjekty, které jsou v souladu s právními předpisy soukromého práva (a stanovami družstevní záložny) oprávněny podílet se na jeho činnosti a vytváření jeho vůle, a na straně druhé vztahem veřejnoprávním, mezi žalovanou a žalobcem a), v němž vystupuje družstevní záložna jako adresát individuálního správního aktu in personam, tj. jakožto nositel samostatných práv a povinností. Tímto správním aktem jsou přímo dotčena pouze veřejná subjektivní práva žalobce a) působit jako družstevní záložna. Ačkoli nelze vyloučit zásah do práv členů právnické osoby, jedná se toliko o zásah nepřímý, zprostředkovaný, ovlivňující pouze jejich subjektivní soukromá práva plynoucí z členství v právnické osobě. Ta upravují předpisy soukromého práva. Žádná veřejná subjektivní práva stěžovatelů, o kterých lze rozhodovat v řízení před správními soudy, rozhodnutím žalované dotčena nejsou. S ohledem na uvedené nelze proto akceptovat ani tvrzení stěžovatelů, že by byla porušena zásada, že správní orgán může zasahovat do práv subjektů pouze způsobem, v mezích a na základě zákona, protože žalovaná o jejich veřejných subjektivních právech vůbec nerozhodovala, a s ohledem na

pokračování

znění již citovaného ustanovení § 28 odst. 4 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech, ani rozhodovat nemohla. Zda bylo rozhodnuto zákoným způsobem o právech žalobce a), a zda tedy nebyla uvedena zásada porušena vůči němu, není předmětem řízení o kasační stížnosti stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že nedostatek oprávnění stěžovatelů k podání žaloby shledal již v absenci samotného žalobního tvrzení o zásahu do jejich veřejných subjektivních práv, které je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. základním předpokladem procesní aktivní legitimace. Stěžovatelé totiž v žalobě vůbec netvrdili, že byli na svých právech zkráceni přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jejich veřejná subjektivní práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 2 s. ř. s.). Stěžovatelé svou aktivní legitimaci dovozovali z toho, že jejich práva ovlivňovat činnost žalobce a) mohou být výrazně omezena předpokládaným jmenováním likvidátora soudem na návrh České národní banky. Stěžovatelé tak netvrdili, že jejich práva byla porušena napadeným rozhodnutím žalované, nýbrž toto porušení dovozovali až na základě předpokládané budoucí právní skutečnosti, tj. následným jmenováním likvidátora. Stěžovatelé kromě toho tvrdili, že došlo k porušení jejich práv plynoucích z členství v družstevní záložně, konkrétně omezení dispozice s jejich vklady, kterými jsou účastni na základním kapitálu žalobce a), právo na vyplácení vypořádacího podílu apod. Jak již ale bylo objasněno výše, u tvrzených práv se nejedná o veřejná, nýbrž o soukromá subjektivní práva, která, jak stěžovatelé sami uvádějí, plynou z jejich členství v družstevní záložně. Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že je nutné rozlišovat mezi subjektivními právy veřejnými a soukromými, přičemž ta prvá se vyskytují ve vrchnostenských (vertikálních) právních vztazích nositele veřejné moci a fyzické či právnické osoby, zatímco ta druhá jsou typická pro horizontální právní vztahy zmíněných subjektů. Soukromým subjektivním právům nejsou soudy ve správním soudnictví oprávněny poskytovat ochranu (nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak).

Z uvedeného je zřejmé, že žaloba stěžovatelů proti napadenému rozhodnutí žalované neobsahuje žádné tvrzení o porušení jejich veřejných subjektivních práv podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a tak nemohla založit jejich aktivní legitimaci.

S ohledem na uvedené Nejvyšší neshledal kasační stížnost stěžovatelů důvodnou a nezbylo mu než jí rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelé [žalobci b), c)] neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly, proto se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Žalobce a) zaslal soudu dvě vyjádření, jednou prostřednictvím předsedy představenstva, v němž nepožadoval náhradu výdajů, a jednou prostřednictvím zástupce soudem jmenovaného likvidátora, JUDr. Pavla Fráni, advokáta. Ten se v předmětném podání vyjádřil toliko v tom smyslu, že nechává na Nejvyšším správním soudu, aby posoudil, zda byli stěžovatelé aktivně legitimováni k podání žaloby, a tudíž v něm nepodal žádnou relevantní argumentaci. Žalobce a) nebyl v této věci stěžovatelem ani žalovaným, a proto nebylo

rozhodováno o jeho úspěchu či neúspěchu ve věci; nicméně pokud by prokázal důvodně vynaložené náklady spojené s tímto řízením, soud by jejich náhradu vážil, přičemž tu by mohl uložit pouze neúspěšným stěžovatelům. To vše soud považuje za důvody hodné zvláštního zřetele podle § 60 odst. 7 s. ř. s., a proto rozhodl tak, že advokátovi JUDr. Pavlu Fráňovi náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu